

POEZIJA

STANZAS TO AUGUSTA

Though the day of my destiny's over,
And the star of my fate hath declined,
Thy soft heart refused to discover
The faults which so many could find;
Though thy soul with my grief was acquainted,
Is shrunk not to share it with me,
And the love which my spirit hath painted
It never hath found but in *thee*.

Then when nature around me is smiling,
The last smile which answers to mine,
I do not believe it beguiling,
Because it reminds me of thine;
And when the winds are at war with the ocean,
As the breasts I believed in with me,
If their billows excite an emotion,
It is that they bear me from *thee*.

Though the rock of my last hope is shiver'd,
And its fragments are sunk in the wave,
Though I feel that my soul is deliver'd
To pain – it shall not be its slave.
There is many a pang to pursue me:
They may crush, but they shall not contemn –
They may torture, but shall not subdue me –
'Tis of *thee* that I think – not of them.

Though human, thou didst not deceive me,
Though woman, thou didst not forsake,
Though loved, thou forborest to grieve me,
Though slander'd, thou never couldst shake, –
Though trusted, thou didst not disclaim me,
Though parted, it was not to fly,
Though watchful, 'twas not to defame me,
Nor, mute, that the world might belie.

Yet I blame not the world or despise it,
Nor the war of the many with one –
If my soul was not fitted to prize it,

'Twas folly not sooner to shun:
And if dearly that error hath cost me,
And more than I once could foresee,
I have found that, whatever it lost me,
It could not deprive me of *thee*.

From the wreck of the past, which have perish'd,
Thus much I at least may recall,
It hath taught me that what I most cherish'd
Deserved to be dearest of all:
In the desert a fountain is springing,
In the wild waste there still is a tree,
And a bird in the solitude singing,
Which speaks to my spirit of *thee*.

STANZOS AUGUSTAI

Nors lemties man skirta diena baigės,
Nusileido jau mano žvaigždė,
Neatstūmė tavęs mano klaidos
Ir žmonių primesta man kaltė.
Nors ir skaudžiai kentei mano gėlą,
Dalinais su manim ja kartu,
Ir ta meilė, kurios troško siela,
Aš dabar jau žinau, kad tai *tu*.

Kai aplink gamta džiaugiasi saule
Ir su šypsena lydi mane,
Aš tikiu ja, užmiršęs apgaulę,
Nes joje atpažįstu tave.
O kai vėjai prieš jūrą sukyla
Tarsi nirštų visi ant manęs,
Jie tik tiek man tedrumsčia ramybę.
Kad jie gena mane nuo *tavęs*.

Nors jau dūžta viltis paskutinė,
Greit jos šipulius bangos nuplaus,
Nors kančia jau sukaustė krūtinę,
Bet širdis mana jai nevergaus.
Daug dar negandų teks man patirti,
Jos išsekins, bet rasiu jėgų,
Jos prislėgs, bet mokėsiu pakilti,
Nes dabar aš jau *tavo*, ne jų.

Tu iš tų, kas manęs neapleidžia,
Nepaniekina mano jausmų.
Tu iš tų, kurios meile nežaidžia
Ir nebijo piktų apkalbų.
Tu iš tų, kuo galiu dar tikėti,

Tu toli, kad budėtum greta,
Tu iš tų, kas nepuola kliedėti,
Tu tyli, kad apgintum mane.

Aš nekaltinu šito pasaulio
Ir kovot prieš visus nemanau:
Jei prieš jį mano siela maištauja,
Man reikėjo palikt jį anksčiau.
Per vėlai ėmiau klaidą suprasti,
Užmokėjau už ją su kaupu;
Nors ir daug ką man teko prarasti,
Bet užtat su manim lieki *tu*.

Praeitis mano žlugo galiausia.
Bet mane ji pamokė gerai
Tai, kas buvo kadais man brangiausia.
Liks už viską brangiau amžinai.
Dykumoj dar šaltinis sruvena,
Dar ir medis žaliuoja šalia,
Jame vienišas paukštis skardena,
Kad kasdien man primintų *tave*.

DARKNESS

I had a dream which was not all a dream.
The bright sun was extinguish'd, and the stars
Did wander darkling in the eternal space,
Rayless, and pathless, and the icy earth
Swung blind and blackening in the moonless air;
Morn came and went – and came, and brought no day,
And men forgot their passions in the dread
Of this their desolation; and all hearts
Were chill'd into a selfish prayer for light:
And they did live by watchfires – and the thrones,
The palaces of crowned kings – the huts,
The habitations of all things that dwell,
Were burnt for beacons; cities were consumed,
And men were gather'd round their blazing homes
To look once more into each other's face;
Happy were those who dwelt within the eye
Of the volcanos, and their mountain-torch:
A fearful hope was all the world contain'd;
Forests were set on fire – but hour by hour
They fell and faded – and the crackling trunks
Extinguish'd with a crash – and all was black.
The brows of men by the despairing light
Wore an unearthly aspect, as by fits
The flashes fell upon them; some lay down
And hid their eyes and wept; and some did rest

Their chins upon their clenched hands, and smiled;
And others hurried to and fro, and fed
Their funeral piles with fuel and look'd up
With mad disquietude on the dull sky,
The pall of a past world; and then again
With curses cast them down upon the dust,
And gnash'd their teeth and howl'd: the wild birds shriek'd,
And, terrified, did flutter on the ground,
And flap their useless wings; the wildest brutes
Came tame and tremulous; and vipers crawl'd
And twined themselves among the multitude,
Hissing, but stingless – they were slain for food;
And War, which for a moment was no more,
Did glut himself again – a meal was bought
With blood, and each sate sullenly apart
Gorging himself in gloom: no love was left;
All earth was but one thought – and that was death,
Immediate and inglorious; and the pang
Of famine fed upon all entrails – men
Died, and their bones were tombless as their flesh;
The meagre by the meagre were devour'd,
Even dogs assail'd their masters, all save one,
And he was faithful to a corpse, and kept
The birds and beasts and famish'd men at bay,
Till hunger clung them, or the dropping dead
Lured their lank jaws; himself sought out no food,
But with a piteous and perpetual moan,
And a quick desolate cry, licking the hand
Which answer'd not with a caress – he died.
The crowd was famish'd by degrees; but two
Of an enormous city did survive,
And they were enemies: they met beside
The dying embers of an altar place
Where had been heap'd a mass of holy things
For an unholy usage; they raked up,
And shivering scraped with their cold skeleton hands
The feeble ashes, and their feeble breath
Blew for a little life, and made a flame

Which was a mockery; then they lifted up
Their eyes as it grew lighter and beheld
Each other's aspects – saw, and shriek'd, and died –
Even of their mutual hideousness they died,
Unknowing who he was upon whose brow
Famine had written Fiend. The world was void,
The populous and the powerful was a lump
Seasonless, herbless, treeless, manless, lifeless –
A lump of death – a chaos of hard clay.

The rivers, lakes, and ocean all stood still,
And nothing stirr'd within their silent depths;
Ships sailorless lay rotting on the sea,
And their masts fell down piecemeal; as they dropp'd
They slept on the abyss without a surge –
The waves were dead; the tides were in their grave.
The Moon, their mistress, had expired before;
The winds were wither'd in the stagnant air,
And the clouds perish'd; Darkness had no need
Of aid from them – She was the Universe.

TAMSA

Regėjau sapną... gal visai ne sapną.
Užgeso saulė. Amžinoj erdvėj
Neregimos, be spindesio, be tikslo
Klajojo žvaigždės. Apledėjus žemė
Paskendo naktyje be mėnesienos.
Atėjus rytmečiui, diena neaušo.
Ir žmonės, tikrą pražūtį pajutę,
Pamiršo ankstesnes aistras: jų širdys,
Iš baimės stingdamos, šviesos maldavo.
Gyveno jie šalia laužų; ir sostai,
Karalių karūnuotų rūmai, lūšnos,
Namai visų, kas tik namus turėjo,
Pleškėjo ugnyje. Liepsnojo miestai.
O žmonės prie gaisraviečių būriavos
Pažvelgt dar sykį viens kitam į veidus.
Laimingi buvo tie, kurie gyveno
Šalia deglais žėruojančių vulkanų.
Pasaulis vis dar guodės viltimi.
Dar uždegė miškus, bet juos bematant
Surijo liepsnos – traškantys kamienai
Juodais nuodėguliais ant žemės virto.
Ir tos beviltiškos ugnies gaisuos
Žmonių veidai, dar protarpiais sušvitę,
Nežemiškai atrodė... Kas parkritęs.
Akis užmerkęs, verkė; kas sėdėjo.
Parėmęs galvą rankom, ir šypsojos;
Kiti dar kurstė laidotuvių laužus.
Degėsius rankiojo ir baugščiai kėlė
Beprotiškas akis į nykų dangų –
Pasaulio šio lavondengtę; paskui
Vėl su keiksmiais į pelenus jas bedė
Ir griežė dantimis, ir kaukė; paukščiai,
Iš siaubo klykdami, ant žemės blaškės
Nukarusiais sparnais; laukiniai žvėrys
Pašiuropę romiai glaudės prie žmonių,
Gyvatės rangės kamuoliais ir šnypštė

Negeldamos – jas žmonės dobė maistui.
Ir karas, tas rajūnas, vos aprimęs,
Padūko vėl – krauju kiekvieną kąsnį
Reikėjo apmokėti ir ryt tamsoj
Atokiai nuo kitų; neliko meilės,
Pasaulis troško vieno – tik mirties.
Mirties greitos ir negarbingos; badas
Kamavo žmones kančiomis – jie mirė,
Bet kūnų jų nepriglaudė kapai,
O griaučius rijo griaučiai dar gyvi.
Šeiminkus išalkę šunys draskė.
Tik vienas šuo tupėjo prie lavono
Ir gynė jį nuo alkanų grobuonių,
Kol jų godžius nasrus tebeviliojo
Kiti lavonai; pats jis badmiriavo,
Tai staugė pratisai ir sielvartingai,
Tai gailiai inkščiojo ir laižė ranką,
Nekylančią paglostyt; jis nugaišo.
O žmonės nyko pamažu, galiausiai
Vienam mieste paliko tiktai du –
Du buvę priešai; jiedu susitiko
Prie gėstančių nuodėgulių altoriaus,
Prie šventenybių, suverstų į krūvą
Niekingam tikslui; vienas šalia kito
Drebėdami, šaltom kaulėtom rankom
Jie žarstė plėnis ir silpnu kvapu
Įpūst mėgino ugnį. Pašaiptai
Liepsna sutvisko, ir ryškioj šviesoje
Pakėlė jie akis į vienas kitą,
Pamatė, klaikiai suklykė ir mirė,
Pasibaisėję, kad staiga išvydo
Jie prieš save ne žmogų, o Šėtoną.
Ir liko visiškai pasaulis tuščias.
Galingas, šurmuliuojantis pasaulis –
Be laiko, be žolės, žmonių, gyvybės –
Negyvu molio gumulu pavirto.
Sustingo upės, ežerai ir jūros.
Ir stojo jų gelmėj kraupi ramybė.
Laivai be jūrininkų jūroje puvo,
Bedugnėn smego jų aukšti stiebai –
Kiurai žemyn, nedrumsdami paviršiaus.
Bangų kapais seniai pakrantė tapo,
Nes žuvo Mėnuo, potvynių valdovas.
Nuščiuvo vėjas stingstančiam ore,
Išnyko debesys, nes ir be jų
Tamsa dabar jau buvo Visagalė!

Iš anglų kalbos vertė Lionginas Pažūsis